

DŽEJMS PATERSON

TAKO MI SVEGA

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

James Patterson
CROSS MY HEART

Copyright © 2013 by James Patterson
This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights through
Gaal Literary Agency
Translation copyright © 2022 za srpsko izdanje, LAGUNA

**TAKO MI
SVEGA**

Prolog

BILO JE TO VEČE PRED USKRS

UPORNO I BESCILJNO SAM HODAO MRAČNIM, PUSTIM ULICAMA Vašingtona, proganjan sećanjem na ono što mi je sin Ali rekao o tome da zombija možeš ubiti jedino ako mu uništiš mozak.

Bilo je tri ujutro. Nevreme se obrušilo na grad.

Tad sam već satima tako hodao, ali nisam osećao glad ni žeđ niti umor. Kad bi munje rasparale nebo i grmljavina zatreštala nad glavom, jedva bih i trepnuo. Čak ni kiša što je lila nije mogla da me zaustavi ili ublaži bol koji mi je pržio svaki deo tela zbog onoga što su učinili mojoj porodici. Sa svakim korakom u mislima su mi se javljali Ali, Bri, Dejmon, Dženi i Nana Mama. Sa svakim korakom se u meni iz početka rasplamsavao užas onoga što im se dogodilo, a uz njega i usamljenost, tuga i gnev.

Je li ovo želeo Tjeri Malč?, uporno sam se pitao.

Tjeri Malč je uništio sve što sam voleo, sve u šta sam vero-vao. Razorio me je pa sam postao mrtav čovek bez duše, osuđen na beskrajno, besmisleno kretanje.

Dok sam hodao, sve vreme sam se nadao da će se pojaviti Malč ili neki anonimni ulični predator i razneti mi glavu sač-marom ili je smrskati sekirom.

Ništa nisam priželjkivao više nego to.

Prvi deo

ŠESNAEST DANA RANIJE...

Prvo poglavlje

SEDEĆI U PARKIRANOM KOMPIJU U PETOJ ULICI JEDNOG LEPOG aprilskog jutra, Markus Sandej je dvogledom lajka visoke definicije osmatrao kuću Aleksa Krosa, istinski ushićen razmišljanjem o tome kako će se veliki detektiv svakako pojaviti u narednih pola sata.

Uostalom, bilo je sedam i trideset i bio je četvrtak. Kros je morao da radi. Kao i njegova supruga. A deca su morala da idu u školu.

Samo što je Sandej to pomislio, iz pravca katoličke Crkve Svetog Antonija pojavila se Redžina Kros Houp, Krosova devedesetjednogodišnja baba. Stara koka je bila žilava i iznenađujuće odsečno je hodala iako uz štap. Prošla je neposredno pored njegovog kombija i nije ga ni pogledala.

A i zašto bi?

Sandej je na kombi prikačio magnetne table na kojima se reklamira SJAJNA KOMPANIJA ZA POPRAVKU USISIVAČA. A iza zatamnjenih stakala sedeo je u uniformi iste kompanije, pravom dragulju nađenom kod Vojske spasa. Savršeno mu je odgovarala.

Korišćene usisivače iz zadnjeg dela kombija nabavio je za šezdeset dolara po komadu u radnji polovne robe u mestu

Potomaku. Lažne table s magnetom naručio je preko interneta od *Fedeksa*. Takođe i lažnu značku na levom džepu uniforme. Na njoj je pisalo: TJERI MALČ.

Sandej, vitak, spretan muškarac u poodmaklim tridesetim, kratko podšišane prosede kose i sivih očiju, pogledao je na sat kad je Krosova baba ušla u kuću. Zatim je uzeo crnu fasciklu smeštenu između vozačkog sedišta i središnje konzole.

Otvorio ju je i pogledao tabelu s prvih pet stubaca obeležjenih imenima: Bri Stoun, Ali Kros, Dženi Kros, Dejmon Kros i Redžina Kros Houp, poznata i kao Nana Mama.

Sandej je pravo u stubac Redžina Kros Houp / Nana Mama uneo tačno vreme kad je starica ušla u kuću i iz kog pravca je došla. Zatim je, čekajući da se još neko pojavi, prešao na drugi kraj fascikle i naišao na četiri stranice kopije tlocrta prizemlja one kuće, sasvim zgodno zavedene prošlog meseca kod gradskog odbora za izgradnju kao deo Krosovog zahteva za dozvolu za preziđivanje kuhinje i kupatilâ.

Naizmenično je proučavao plan i samu kuću pa je pribležio gde su ulazi i izlazi, raspored prozora, okućnicu i slično. Kad je u sedam i četrdeset Krosova supruga, i sama detektivka u prestoničkoj policiji, izašla na trem da dopuni hranilicu za ptice, zabeležio je i taj podatak kao i činjenicu da joj je pozadina u tesnim farmerkama izgledala moćno.

U sedam i pedeset dva pred kućom Krosovih se zaustavio kamion s logotipom DRAGA STARA KUĆA, a za njim kamion preduzeća za odlaganje otpada koji je dovukao građevinski kontejner. Iz kuće je na trem izašao veliki detektiv da dočeka radnike i gleda kako istovaruju kontejner. Izašli su i njegova baba, supruga i dvoje od troje dece: petnaestogodišnja Dženi i sedmogodišnji Ali.

Lepa srećna porodica, pomislio je Sandej dok ih je proučavao dvogledom. *Njihova budućnost deluje vedro. Puna obećanja. A da li je tako?*

Sandej je sebi dozvolio osmeh dok je razmišljao o tome kako dobar deo zabave u svakoj pustolovini leži u planiranju, pripremama i iščekivanju. Možda i više od polovine, zaključio je, s uživanjem što njegov večno plodan mozak priziva različite mračne načine da uništi scenario iz snova koji se odvija pred njegovim očima.

Zatim je doktor Aleks otišao s decom. Njih troje su prošli naspornom stranom ulice, ali je detektiv jedva i pogledao kombi.

A opet, zašto bi?

Sandej se osećao ispumpano kad su Kros i deca nestali. Nije bilo tako zabavno izviđati kuću kad u njoj nije detektiv, gotovo kao da gledaš lavirint u kom užasno nedostaje glodar.

Sandej je pogledao na sat, sklopio fasciklu i vratio je na mesto osećajući kako je slobodan, istinski čovek sa ciljem i koji se neće pokolebati bez obzira na posledice.

Upalio je motor razmišljajući kako je nekakvo kolebanje takoreći uvreda za tvog oponenta. Moraš da želiš da uništiš svog neprijatelja isto koliko on želi da uništi tebe.

Sandej se odvezao s uverenjem da je dorastao zadatku. Verovao je i da Krosova porodica zaslužuje zlo koje sledi.

Svako od njih redom.

Posebno doktor Aleks.

Drugo poglavlje

GODIŠNJA STOPA UBISTAVA U VAŠINGTONU OBIČNO DOSTIŽE vrhunac onih zagušljivih letnjih dana. U julu i avgustu, kad je vazduh duž reke Potomak nalik zgusnutosti i temperaturi gubice besnog psa, ljudi naprosto kao da grizu na sve strane. U mom poslu naučiš da to očekuješ.

No od onog terorističkog napada za Novu godinu na stanici Junion usledio je postojan tok ubistava cele zime i produžio se u proleće. Tek je počeo april a godina se već oblikuje u jednu od najgorih poslednje tri decenije za krvne delikte Okruga Kolumbije.

To je proizvelo ogroman pritisak na gradonačelnicu i gradsko veće, što znači da je i načelnik prestoničke policije bio pod ogromnim pritiskom. Ipak je stisak bio posebno jak oko krvnih delikata i jedinica velikih slučajeva. Kako sam bio lutajući istražitelj oba tima, stalna ubistva značila su da je najveći stisak bio oko mene i mog partnera i najbližeg prijatelja Džona Sampsona.

Skoro dva meseca nismo imali nijedan slobodan dan, a broj slučajeva nam je rastao takoreći iz dana u dan. Da nevolja bude veća, primao sam pozive izvođača koji se spremao da preuredi kuhinju i sagradi dodatak na kući.

Tako je poslednji koga sam želeo da vidim tog četvrtka ujutro u pola deset bio kapetan Rolaf Antonijas Kvintes, koji je vodio odeljenje krvnih delikata.

Kapetan Kvintes je kucnuo na vrata moje kancelarije, gde sam dovršavao burito za doručak i ispijao drugu šolju kafe gledajući katalog kuhinjskih elemenata koji mi je supruga tog jutra na polasku od kuće tutnula u ruke.

Sampson, čovek-lokomotiva, sedeo je na kauču i gutao poslednje zalogaje jutarnjeg obroka.

Sampson je video Kvintesa i zagraktao: „Još jedan?“

Kvintes je odmahnuo glavom. „Samo mi treba nešto novo da prenesem šefu. Gradonačelnica je van sebe i bez prestanka ga progoni.“

„Ove nedelje smo razjasnili tri slučaja, a ti si nam dao četiri“, odgovorio sam. „Dakle imaj na umu da napredujemo, iako zaostajemo.“

„Zvuči tako nekako“, kazao je Sampson. „Kao onaj mitološki kralj koji je gurao kamen uz brdo, a ovaj se stalno kotrljao dole.“

„Sizif“, rekao sam.

„Baš kao on“, kazao je Sampson i pokazao na mene.

„Hajde, Krose“, ubacio se Kvintes. „Računamo na tebe da okončaš neke od slučajeva višeg profila, nalik Rolinsu i Kimelu, i skineš nam *Post* s vrata. Jesi li video onaj prokleti uvodnik?“

Video sam ga. Upravo tog jutra objavili su članak u kom se opisuje kakav efekat ubistva imaju na turizam, i poziva načelnik policije da podnese ostavku, uz nabačen predlog da FBI preuzme odeljenje dok se stopa ubistava ne smanji.

„Znaš šta, kapetane“, počeo sam. „Reci ti ljudima da prestanu da ubijaju jedni druge pa ćemo imati više vremena da radimo na slučajevima kao što je Rolins i Kimel.“

„Duhovito.“

„Nisam se šalio.“

„Ne, stvarno, Krose, trebalo bi da se okušaš u nekom nastupu uživo za standap-komičare“, rekao je Kvintes i okrenuo se da ode. „Mislim da si promašio poziv.“

Treće poglavlje

ODEVEN U CRNU KOŽNU JAKNU, CRNE FARMERKE, CRNU MAJICU s rol-kragnom i u crnim čizmama s kaišićima, Markus Sandej je žurio prema Novoj severnoj zgradi u centru kampusa Univerziteta u Džordžtaunu. Krivudajući kroz gomilu studenata, stigao je do auditorijuma Maknir sa sto dvadeset sedišta pa prošao pored table na kojoj je pisalo SAVRŠEN KRIMINALAC. DANAŠNJE PREDAVANJE. 11 PRE PODNE.

U sali je brujalo od iščekivanja. Dok je Sandej išao prema prednjim redovima, video je da, osim prazne fotelje na bini, nema nijednog mesta za sedenje, da je ostalo samo stajanje.

Kad je stigao do prvog reda, video je studente kako sede na podu pred binom. Osmehnuo se, prošao između njih i žustro se popeo stepenicima na binu, gde se rukovao sa sedobradim čovekom akademskog izgleda koji ga je čekao.

„Doktore Volk, izvinjavam se što kasnim“, rekao je Sandej.

„Upravo i ja stižem s predavanja“, rekao je čovek. „Da vas predstavim?“

„Molim vas“, odgovorio je Sandej i klimnuo glavom s uvažavanjem.

Doktor Volk je uključio mikrofon i dvaput ga lupnuo pa rekao: „Dobar dan. Ja sam Dejvid Volk, šef filozofskog odseka na Džordžtaunu i voleo bih da vam još jednom poželim dobrodošlicu na Prolećnu seriju predavanja različitih naučnika.“

Nasmešio se i nastavio: „Kažu kako izučavanje filozofije nije relevantno za stvarni svet, ali kao što ova publika pokazuje, to nije tačno. Kreativna, dovtijiva primena filozofskih metoda na savremene probleme može biti probojna – čak prelomna. Današnji gost, koji ima doktorat s Harvarda iz filozofije, upravo se bavi tom vrstom iznenađujućeg, inovativnog i kontroverznog posla.

Njegova prva knjiga, objavljena početkom ove godine, *Savršeni kriminalac*, sjajan je pogled na dva nerešena masovna ubistva ispričan iz perspektive zaista originalnog mislioca fokusiranog na dubine kriminalne duše.

Molim vas da poželite dobrodošlicu Markusu Sandeju.“

Sandey se široko osmehnuo, ustao i uzeo mikrofon od doktora Volka.

Okrenut publici koja je tapšala, pisac ju je proučavao, a pogled mu je samo načas zastao na izuzetno seksepilnoj ženi u drugom redu. Izgledala je odsutno. Kovrdžava, pepeljastoplava kosa padala joj je preko ramena i lepo popunjene bele majice bez bretela. Živopisna tetovaža pokrivala joj je levu ruku, a na njoj je prikazan crni panter koji leži na grani u cvetu u džungli. Panterov rep je obavijao ženinu podlakticu i ručni zglob. Divlja mačka je imala opčinjavajuće zelene oči, boje sveže, vlažne deteline. Takve oči je imala i ona.

„Pre pet godina rešio sam da pronađem savršenog kriminalca“, počeo je Sandey nateravši se da skrene pogled s nje. „Prema onome što znam, on nikad nije proučavan, nikad nije identifikovan. To ima smisla jer, da je savršen, nikad ne bi bio uhvaćen. Je li tako?“

U prostoriji se začuo nervozan smeh i mnogi su zaklimali glavama.

„Pa kako onda pronaći savršenog kriminalca?“, zapitao je Sandej i pogledao po prostoriji ne nailazeći na samouvereno lice. Usredsredio se na onu mladu ženu s usnama boje rubina i očaravajućim očima nalik detelini.

Ona je slegnula ramenima pa s blagim južnjačkim akcentom rekla: „Pogledati nerešena ubistva?“

„Odlično“, kazao je Sandej i nakrivio glavu prema levom ramenu. „Upravo to sam i uradio.“

Pisac je nastavio da opisuje dva nerešena masovna ubistva koja su postala okosnica njegove knjige. Sedam godina ranije pet članova porodice Dali iz provincije u Omahi nađeno je poklano kod kuće dve noći pred Božić. Osim žene, svi su zatečeni u krevetima. Svima su grla prerezana skalpelom ili britvom. Žena je stradala na sličan način, ali u kupatilu i bila je naga. Kućna vrata su bila ili otključana ili je ubica imao ključ. Te noći je padao sneg pa je pokrio sve tragove. Policija nije našla valjane dokaze. Četrnaest meseci kasnije porodica Monahan iz predgrađa Fort Vorta otkrivena je u sličnom stanju posle žestokog nevremena: otac i četvoro dece mlađe od trinaest godina nađeni su presečenog grla u krevetima. Supruga je bila naga, ubijena na podu u kupatilu. Vrata ili nisu bila zaključana ili je ubica imao ključ. Opet policija nije mogla da nađe korisne dokaze, DNK ili nešto slično zbog velike kiše i vetra.

„Zainteresovao me je taj nedostatak dokaza, ta praznina“, obavestio je Sandej napetu publiku. „Posle nekoliko putovanja u Nebrasku i Teksas, odlazaka na mesto zločina, čitanja zapisnika i razgovora sa svakim istražiteljem koji je radio na tim slučajevima – u FBI-ju, državnoj policiji Nebraske, među teksaskim rendžerima – otišao sam sa saznanjem da, ako se izuzme klanica koju je ubica ostavio za sobom, slučajevi su predstavljali crne rupe.“

Sandej je ispričao da ga je nedostatak dokaza primorao da odustane i zabavi se teorijom filozofskog pogleda na svet savršenog ubice.

„Došao sam do zaključka da on mora biti egzistencijalista iskrivljene vrste“, kazao je pisac. „Neko ko ne veruje u Boga niti u bilo kakvu moralnu ili etičku osnovu života, neko ko smatra da u svetu ne može da se nađe smisao osim onog koji mu on sam da.“

Sandej je usporio kad je video da gubi deo slušalaca pa je promenio taktiku.

„Hoću da kažem kako je to skoro pogodio ruski romanopisac Fjodor Dostojevski. U njegovom remek-delu *Zločin i kazna* glavni junak Raskoljnikov gotovo se izvuče sa savršenim zločinom. Raskoljnikov zaključuje da je život besmislen i zarad novca ubije nekog za koga niko ne mari.“

„U početku mu to ne smeta“, nastavio je Sandej pa se lupnuo po glavi. „Međutim, s vremenom se Raskoljnikovljevi um, posebno njegova mašta, poigra s njim. Zato što Raskoljnikov može da zamisli moralni, etički univerzum gde život zapravo ima smisao, on puca. Naš savršeni kriminalac pak ne.“

Pisac je zastao videvši da je opet pridobio publiku, pa je nastavio.

„Savršeni ubica, mislim, jasno razume da je život besmislen, apsurdan, bez apsolutne vrednosti. Sve dok kriminalac dela iz te perspektive, ne može ga saplesti vlastiti um i neće biti uhvaćen.“

Sandej je još neko vreme produžio u tom stilu i objašnjavao kako dokazni materijal koji okružuje mesto zločina podržava njegove teorije i vodi do drugih.

Na kraju je ostavio vreme za postavljanje pitanja. Posle nekoliko cepidlaka koji su se udubili u zanemarljive delove knjige, ona seksi žena iz drugog reda zatrepkala je zelenim očima i podigla ruku s istetoviranim panterom kao da bezvoljno poziva konobara.

Pisac joj je klimnuo glavom.

„Kritike koje ste dobili bile su prilično dobre“, rekla je onim južnjačkim izgovorom. „Osim one detektiva Aleksa Krosa koju je napisao za *Post*. Mislim da ćete se složiti da je on knjigu

uništio, da se nije složio gotovo ni sa čim što ste rekli. Tvrдио je da ste izmenili njegove reči posle razgovora s njim kako bi se one uklopile u vašu tezu.“

Sandej je zaškrgutao zubima pre nego što je odgovorio: „Gospođice, kao što će vam svaki novinar reći, izvori često poriču da su vam nešto rekli. Između detektiva Krosa i mene vlada snažna razlika u mišljenju. Ništa više.“

Posle dužeg trenutka neprijatnosti doktor Volk se nakašljao i rekao: „Imam ja jedno pitanje, doktore Sandeju. Kao što sam već rekao, vašu knjigu smatram uzbudljivom, ali i ja imam zamerku na jedan od vaših zaključaka.“

Sandej se kiselo osmehnuo. „Koju, doktore?“

„Na jednom mestu u knjizi opisujete antitezu savršenog kriminalca. Detektiva koji tipično veruje u moralni, etički univerzum kao i u smislen život.“

Sandej je klimnuo glavom.

„Ipak me je iznenadila vaša natuknica da neko kao vaš savršeni detektiv može da se navede da shvati kako je život besmislen i bez vrednosti i...“

„Pa uz to postane i sam savršeni kriminalac?“, upitao je Sandej. „Da. To sam napisao. Verujem da to logično sledi, doktore. Vi ne verujete?“

Četvrto poglavlje

SANDEJ JE DO SVOG STANA U VAŠINGTONSKOM KRAJU KALORAMA stigao tek nešto pre pet. Posle predavanja je potpisivao knjige, zatim je usledio neizbežan ručak s doktorom Volkom, koji je suviše popio pa često svodio filozofske tvrdnje na praktične primere na nivou petparačkih saveta iz novina.

Da sve bude još gore, doktor Volk je uporno pritiskao Sandeja da otkrije šta istražuje ili piše dok je na plaćenom odmoru. Sandej je konačno šefu džordžtaunske filozofske katedre rekao nezaglađenu mada sasvim neodređenu istinu: „Sprovodim eksperiment kojim proveravam dimenzije postojećeg sveta i ulogu ljudske prirode u tom svetu.“

Činilo se da je doktor Volk iskreno zainteresovan, da želi da čuje više, ali Sandej je blago i odlučno odbio rekavši kolegi kako će sve o tome moći da pročita kad jednog dana bude objavio istraživanje. U stvari je obećao Volku da će on prvi to čitati.

Sandej je okrenuo ključ, a iz stana se čula zajdeko muzika i odnekud je dopirao miris prženog belog luka. Ušao je u sobu belih zidova i tavanice, sa svetlosivim tepihom. Nekoliko komada nameštaja od hroma i crne kože stajalo je naspram ravnog ekrana televizora nameštenog na muzički kanal; to je bio izvor zajdeko muzike.

Uz muziku je igrala žena. Bila mu je okrenuta leđima, njihalala je i mrdala kukovima. Masu pepeljastoplave kose vezala je na temenu. Bila je bosa, u širokim, lepršavim pantalonama maslinaste boje i uskoj beloju majici bez bretela koja je otkrivala vlažnu kožu i mišiće ramena dok je dizala visoko ruke i pokazivala živopisnu tetovažu poleglog pantera koja joj se protezala skoro po celoj levoj ruci.

Sandej se nasmešio i glasno zatvorio vrata. Žena je prestala da igra i pogledala ga preko ramena onim očima boje deteline. Široko se osmehnula, pljesnula rukama i okrenula se. Pritrčala mu je i žudno ga poljubila u usta pa progovorila onim blagim kajunskim izgovorom: „Markuse, mislila sam da nikad nećeš doći.“

„Ništa nisam mogao. Morao sam da se pretvaram.“

Skočila mu je u naručje, obuhvatila ga oko pojasa snažnim butinama i opet poljubila. „A ja imam nešto da ti pokažem, šećeru.“

„Akadija, opet si čitala *Pedeset nijansi sive*?“, upitao ju je zabavljen i zagledan u njene neverovatne dužice.

„Nešto još bolje“, kazala je Akadija pa sklonila noge i sklonula mu iz naručja. „Hoćeš poći za mnom, šećeru?“

Pisac je pošao za njom hodnikom, posmatrao kako njiše zadnjicom i zamišljao neko puteno uživanje. No umesto da krene u spavaću sobu, ona je skrenula desno u sobu koju koriste kao ostavu.

Na naspramni zid bila su pričvršćena četiri ekrana od po sto osamdeset centimetara i činila jedinstven ekran od poda do plafona, prekinut samo isturenim uređajem iksboks 360 kinekt. Ekрани su svetleli sumornom plavom bojom.

Zapušten mladić u jakni od teksasa sedeo je okrenut ekrani, njima leđima, sa slušalicama koje potiskuju spoljnu buku, ali trešte od hard-roka. Nekakav šlem je stajao na podu. Pored stočića je bio server veličine ovećeg kofera i iksboks 360. On je bio povezan kablovima s nekoliko laptopova.

„Ta-dam“, uzviknula je Akadija. „Šta kažeš?“

Sandej ju je besno dohvatio za onu tetovažu pantera i odvukao u hodnik pa u spavaću sobu.

Ražešćeno je proskitao: „Nisam odobrio ovo, a i ko je onaj tip?“

I sama besna, Akadija je zaštitala: „Preston Eliot. Genije za računare. Ako želiš vrhunsku inteligenciju, potrebni su ti vrhunski umovi i oprema. Sam si to rekao!“

Pre nego što je Sandej uspeo da odvrati, ona je blaže kazala: „Osim toga, šećeru, Preston je većinu toga uzeo u *Kostku*. Za svu elektroniku drže se politike povraćaja bez ikakvih pitanja.“

Sandej je i dalje bio sumnjičav. „A šta je s njim? Koliki je njegov honorar?“

Raširila je nozdrve i pogledala ga kao da je meso. „Željni mlađić očekuje dva sata potpuno perverzno seksualnog sa mnogom. Koristiće kondom. Zar nisi kazao da ti je upravo to sad potrebno?“

Sandej je procenjivački nakrivio glavu. „Stvarno? Nisam primetio, je li on...?“

„Da, približno je tvoje visine i težine.“

Sad već zainteresovan, pisac je sagledao sve mogućnosti. „To znači?“

„Šta misliš?“, upitala je Akadija. Disala je polako. „Šećeru, dugo se već nismo upuštali u to.“

Sandej joj se zagledao u oči i osetio kako ga obliva ushićenje izvornog iščekivanja. „Kada?“, upitao je.

Slegnula je ramenima. „Sad samo treba da ukloni greške u softveru. Kaže da će završiti sutra u ovo vreme.“

„Ko zna da je on ovde?“

„Niko. To je deo dogovora. Tajna.“

„Misliš li da će je čuvati?“

„Šta ti misliš?“, uzvratila je pitanje i načas se naslonila na njega, čime je izazvala njegovu ludu želju. Sandej se zagledao u Akadijine zelene oči i video sebe s osamnaest godina kad je prvi put osetio taj predatorski nalet dok se s lopatom šunjaio iza figure koja je išla mračnim dvorištem. U tom sekundu je sve delovalo tako stvarno da se zakleo da čuje kako svinje skiče.

„Pa, šećeru?“, prošaputala je Akadija.

„Otići ću“, kazao je opet osetivši ono ushićenje. „Bolje da me večeras ne vidi.“

Uputila mu je bezobrazan pogled i opet se naslonila na nje-
ga pa mu prošaputala na uvo: „Akadija de Luk nema granica.
Nema ograničenja. Nikakvih. U to veruješ, šećeru, zar ne?“

„O još kako, mala“, kazao je skoro bez daha. „To je jedan
od razloga zbog kojih sam potpuno zavisian od tebe.“

Peto poglavlje

MNOGO KASNIJE TOG ISTOG DANA KEVIN OLMSTED, MLADIĆ na kraju treće decenije, mekih crta lica, ugledao je neonsku tablu *Vrhunski spa-centar* salona za masažu na Aveniji Konektikat za koji je čuo da nudi „srećne svršetke“.

Srećni svršeci, pomislio je Olmsted i meko prešao preko glatke kože. Pored sveg ludila u njegovoj glavi ipak je znao trajnu vrednost srećnog svršetka. U džepu je imao dovoljno novca, je li tako? Kao da se sećao da je u nekom trenutku tog dana podigao novac s bankomata.

Je li to bilo stvarno? Imam li još taj novac?

Stao je i zatreptao trudeći se da usmeri misli, što mu je u poslednje vreme bio čest problem. Zatim je zavukao ruku u prednji desni džep farmerki, izvukao svežanj gotovine. Opet se nasmešio. Nije mu falila nijedna daska kad se radi o seksu ili novcu.

Sad već uzbuđen, požurio je prema salonu za masažu.

Poslovno odeven čovek mada bez kravate izjurio je s ulaznih vrata i kradom pogledao Olmsteda pa žurno prošao pored njega. Nešto u njegovom stavu pokrenulo je Olmstedu goruća sećanja na neki drugi salon za masažu i neko drugo veče.

Vrlo živo se setio citrusnog mirisa sredstva za dezinfekciju. Neodređeno je pamtio pet tela: tri ženska u bademantilima, Kubančevo u prugastoj kuglaškoj majici i s pljosnatim kačketom i telo jednog belca u jeftinom poslovnom odelu, bez kravate. Svi su bili pogođeni iz neposredne blizine, svima su krvarile rane na glavi.

Olmstedovom lobanjom je sevnuo bol, gotovo ga prikovao za pločnik. Je li to bilo stvarno? Da li se to dogodilo? Je li petoro mrtvih ljudi bilo u salonu za masažu u... gde? Na Floridi?

Ili je sve to bila halucinacija? Neki kratak spoj zbog njegovih lekova?

Olmstedu su misli kliznule do druge uspomene: ruka koja stavlja glok 21 u ranac. Je li taj ranac bio na njegovom ramenu? Je li ono bila njegova ruka?

Zagledao je šake i iznenadio se kad je video da na njima nosi rukavice od lateksa boje mesa. Taman je hteo da pogleda u ranac kad su se otvorila vrata *Vrhunskog spa-centra*. Mlada Azijka u crvenim vrućim pantaloncima, majici sa svetlucavim natpisom *Boginja* i na visokim tankim potpeticama pogledala ga je pa se napadno nasmešila.

„U redu jeste“, kazala je na lošem engleskom. „Mi ne ujedati. Hoćeš udeš?“

Srećni svršeci, pomislio je Olmsted i pošao prema njoj pun zahvalnosti zbog poziva.

Sve u *Vrhunskom spa-centru* za Olmsteda je bilo pravo čudo, čak i glasan rep. Ipak ga je najviše općinio citrusni miris sredstva za dezinfekciju. Kao što bi neko uradio da oseti miris tek pečene pite, on je duboko i dugo udisao i sećao se slike onih leševa na Floridi. Je li to bilo stvarno? Da li je ovo stvarno?

Pogledao je sitnog stvora u crvenim vrućim pantaloncima i rekao: „Radi li večeras još neka devojka?“

Nadurila se i bušnula ga prstom u rebra. „Šta, tebi ja ne dopadam?“

„O, sasvim mi se dopadaš, Mali Stvore. Samo me zanimaju mogućnosti.“

Krupan muškarac čvrstog izgleda u crnoj majici pojavio se iza mrke zavese. Za njim je išla još jedna Azijka. Još sitnija od Malog Stvora, zagledala se u Olmsteda ružičastim, vodnjikavim i praznim očima.

„Buraz, vidiš li nešto što ti se dopada?“, pitao je onaj krupni.

„Dopadaju mi se *obe*“, kazao je Olmsted.

„Misliš da je ovo nekakav Bangkok? Izaberi.“

„Cena?“

„Tuš, sapunjavi sto, masaža, sedamdeset pet meni“, odgovorio je izbacivač. „Za sve dodatno, razgovaraj s devojkom. Za sve dodatno, plaćaš devojci.“

Olmsted je klimnuo glavom i pokazao na Malog Stvora, a ova je izgledala presrećno.

Izbacivač je kazao: „Sedamdeset pet i da ti proverim ranac, buraz.“

Olmsted je zažmirio, klimnuo glavom. „Samo da uzmem novčanik.“

Zbacio je ranac s ramena, spustio ga na plastičnu stolicu i razvezao gornji poklopac. Povukao je pritegu koja je držala zatvoren glavni deo i cimnuo da otvori ranac. U dnu je bio njegov novčanik. I prelepi glok 21.

Da li je to na cevi prigušivač? Je li to oružje stvarno? Je li stvarno išta od sveg ovog?

Olmsted se svakako nadao da jeste i izvukao pištolj. Kad se radi o srećnim svršecima, vlažni snovi su retko tako zadovoljavajući kao ono stvarno.

Šesto poglavlje

ODMAH POSLE OSAM TE VEČERI SPREMAO SAM SE DA ZAVRŠIM s poslom i odem kući, popijem pivo, vidim se sa ženom i decom, pa odgledam drugo poluvreme utakmice. Isto je hteo i Džon Sampson. Obojici je dan bio dug i naporan a nismo mnogo napredovali u slučajevima na kojima smo radili. Obojica smo zastenjali kad se pojavio kapetan Kvintes i zaprečio vrata.

„Još jedan?“, upitao sam.

„Ma zezaš“, kazao je Sampson.

„Ne, nimalo“, sumorno je odgovorio Kvintes. „Imamo najmanje troje mrtvih u salonu za masažu na Aveniji Konektikat. Pozornici s lica mesta kažu da je pokolj i to samo na osnovu onog što su videli u prednjoj prostoriji. Čekaju tebe i Sampsona da pregledate ostatak mesta. Forenzičari ne znaju kud će više. Otići će tamo čim budu mogli.“

Uzdahnuo sam, bacio Kimelov dosije na sto i dohvatio plavu vetrovku s natpisom KRVNI DELIKTI. Sampson je dohvatio svoju vetrovku pa nas odvezao neobebeženim automobilom do Avenije Konektikat, nešto južnije od Skvera Dipon. Oko salona za masažu prestonički policajci iz patrole već su velikodušno

široko postavili traku. Upravo su stizale i prve televizijske ekipe. Požurili smo ispod žute trake dok nas nisu ugledali.

Policajac K. D. Karni, mladi pozornik koji se prvi javio na poziv, obavestio nas je o onome što zna. U 19.55 dispečer je primio poziv anonimnog muškarca koji je rekao da je neko „pomahnitao u *Vrhunskom spa-centru* na Aveniji Konektikat“.

„Pošao sam kući s posla i bio sam u blizini pa sam prvi stigao na mesto zločina“, kazao je Karni, momak dečjeg lica bez obrva i trepavica i bez malja na licu i podlacticama. Procenio sam da pati od alopecije areate, poremećaja koji izaziva potpun gubitak svih malja na telu.

„Kontaminacija?“, upitao sam.

„Ja je nisam izazvao, gospodine“, odgovorio je mladi policajac. „Samo sam pogledao, video tri preminula, izašao, obezbedio mesto. Napred i pozadi. Postoji izlaz na uličicu.“

„Hajde da zasad zatvorimo i uličicu“, rekao sam.

„Hoćete li da je pretražim?“

„Sačekaj jedinicu za uviđaj mesta zločina.“

Videlo se da je Karni razočaran onako kako to može biti samo neko ko očajnički želi da postane detektiv. No tako je moralo biti. Što manje ljudi s pristupom mestu zločina, to bolje.

„Poznata vam je istorija ovog mesta, je li tako?“, kazao je Karni kad smo Sampson i ja navukli plave hirurške nazuvke i rukavice od lateksa.

„Podseti nas“, rekao je Sampson.

„Nekad se zvalo *Trešnjev cvet*. Zatvoreno je pre nekoliko godina zbog učestvovanja u seksualnom ropstvu.“

Tad sam se setio. Čuo sam za to dok sam još radio u Kvantiku za FBI. Devojke su bile maloletne, namamili su ih azijski kriminalni sindikati obećanjima lakog ulaska u Sjedinjene Države i onda ih pretvorili u roblje.

„Kako se, za ime boga, ovo mesto ponovo otvorilo?“, pitao sam.

Karni je slegnuo ramenima. „Valjda ima novog vlasnika.“

„Hvala ti, policajče“, kazao sam i pošao prema salonu za masažu. „Dobro si obavio posao.“

Otvorio sam vrata i posle tri koraka našli smo se u sceni iz filma Alfreda Hičkoka.

Mesto je bazdelo na nekakvo sredstvo za čišćenje na bazi citrusa, a sa stereo-zvučnika je grurala muzika. Ispružena na podu u svakoj kapi svoje krvi ležala je Azijka u crvenim vrućim pantalonicama i beloj majici, u obući s visokom potpeticom. Metak ju je pogodio u vrat i istrгнуo karotidu.

Druga žrtva, isto Azijka, odevena u izlizan ogrtač, ležala je na boku uz mrku zavesu. Bila je zgrčena gotovo u fetalan položaj, ali su joj ramena bila donekle iskrenuta prema tavanici. Desno oko joj je bilo otvoreno a prsti rašireni. Krv joj je umrljala lice i kosu, a cedila se iz onog što je bila šupljina levog oka.

Noćni upravnik salona za masažu, treća žrtva, bio je ispružen iza pulta uza zid poprskan krvlju. Na licu mu je ostao izraz iznenađenja a rupa od metka mu je stajala usred čela.

Oko telâ sam izbrojao četiri čaure od devet milimetara. Izgledalo je da je ubica raspršio sredstvo za dezinfekciju po celoj prostoriji. Tragovi su se videli na telima, na nameštaju i na podu. Uz upravnikov leš stajala je prazna kanta zapremine devetnaest litara bolničkog bakteriološkog sredstva za čišćenje na bazi citrusa. Drugu kantu smo pronašli iza mrke zavesu u hodniku u obliku slova L. To mesto je bilo najdepresivnije na kom sam bio, s golim drvenim ramovima umesto zidova i sumornim, neobojenim gipsom. U sobi desno u dnu naišli smo na četvrtu žrtvu.

Ja sam krupan, a Sampson je visok preko metar i devedeset, ali razbijač koji je ležao na madracu potrbuške bio je fizički sasvim neka druga liga. Ocenio sam da je bio visok dva metra i imao skoro sto pedeset kila, od čega su najveći deo bili mišići. Imao je podužu smeđu kosu koja mu je popadala na lice i bila poprskana krvlju.